

вите текстове от *втората* поетика – има само едно оправдание: въввлечени сме в самия процес на знакопораждане. А точно в такава позиция най-вече можем да претендираме, че при тежаваме и най-сигурен код(ове) за разчитане на Яворовата поезия. Що се отнася до наличието на *код*¹⁴ в поезията на Яворов, ще направим едно последно уточнение относно своя не-метафизичен подстъп. Ако първоначално копнеехме за по-активно стълкновяване с този тип прочит, наивно вярвайки, че той е превземаема позиция, тази вяра извираше от наличието на изнамерения *код* спрямо Яворовата поезия – знакът, символът, концептът *граница*. Смятахме го за особен приоритет, тъй като, ако нещо се изплъзва на метафизичните реторики (или просто те съвсем не се стремят към него), то несъмнено е *кодът*. Колкото и детайлни, и проникновени, и „вчувствани“ да са по принцип тези вертикални разрези на Яворовата поезия, колкото и снизходително да е обговарян художественият свят в тях, именно от завзетите високоерудитски позиции, на практика те, тихомълком или гръмогласно, се катурват по „урвите, сипеите, заслоните“ на един проблематичен изказ; провокирани от немотата му, не са в състояние да я снемат, а само в един или друг аспект, повече или по-малко вещо, я реторизират.

Както вече го определихме, метафизичният прочит е външно наслоен, надстроен над Яворовата поезия. Той априорно отнема тази гледна точка – да се говори за това творчество като за *tabula rasa*. Защо? Какъв е основният му прииом? Може да го наречем вписване, обемане, интегриране – „безкрайният семиозис“ на интерпретатора сменя в себе си „крайния семиозис“ на поета. Оттук и произвеждането, по-скоро възвеждането на характерни, повтарящи се образни единици до философеми. Може също така да представим метафизичния тип четене като двойка окръжности с общ радиален център. Естествено, радиусът на вписаната, вътрешна окръжност ще е ограничен, потиснат, строго детерминиран. Обратно –